

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 400/2026
07.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владана Ивановића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу К 348/22 од 18.09.2025. године и Кв 447/25 од 18.12.2025. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2026. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владана Ивановића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Крушевцу К 348/22 од 18.09.2025. године и Кв 447/25 од 18.12.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу К 348/22 од 04.06.2025. године, потврђена пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 121/25 од 03.09.2025. године, окривљени АА ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, те је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Решењем Основног суда у Крушевцу К 348/22 од 18.09.2025. године одређено је да се окривљеном АА исплати из буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка износ од 37.500,00 динара, у року од 60 дана од правноснажности решења, на рачун браниоца наведен у изреци решења, док је захтев браниоца окривљеног адвоката Владана Ивановића за исплату преосталог износа, одбијен као неоснован.

Решењем Основног суда у Крушевцу Кв 447/25 од 18.12.2025. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Владана Ивановића, изјављена против решења Основног суда у Крушевцу К 348/22 од 18.09.2025. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Владан Ивановић, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП и члана 265. став 1. ЗКП и члана 262. став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан захтев и укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је суд на погрешан начин применио одредбу члана 262. ЗКП, наводећи да се захтев за накнаду трошкова кривичног поступка може поднети најкасније на главном претресу, односно до правноснажног окончања кривичног поступка пред другостепеним судом, када се може захтевати најкасније на јавној седници, односно пре тога у правном леку или у одговору на правни лек. Даље се наводи да право подносиоца захтева да висину трошкова определи након окончања поступка и поднесе захтев накнадно није ограничено прописаним роком и да у том смислу не постоји временско ограничење предвиђено одредбом Законика о кривичном поступку. Бранилац цитира одредбу члана 262. став 2. ЗКП, која је престала да важи, те истиче преклузивни рок за подношење захтева за накнаду трошкова поступка од једне године од дана правноснажности пресуде или решења из става 1. члана 262. ЗКП. Даље се наводи да се не може довести у питање право окривљеног на накнаду трошкова поступка чињеницом да је бранилац имао могућност да определи висину трошкова одбране до закључења главног претреса или у одговору на жалбу.

Изложене наводе захтева Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Према одредби члана 262. став 1. ЗКП, у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучиће се ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе, а ставом 2. истог члана, прописано је да, ако недостају подаци о висини трошкова – посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве.

Из наведеног јасно произлази да се о обавези накнаде трошкова кривичног поступка мора одлучити пресудом којом се решава о кривици, а што даље значи да суд током трајања кривичног поступка, све до његовог правноснажног окончања мора знати ко и које трошкове потражује да би одлучио о њиховој основаности, а о висини истих трошкова евентуално може одлучивати и по правноснажном окончању кривичног поступка.

Одредбом члана 267. ЗКП, прописано је да о дужности плаћања трошкова који настану код суда правног лека – одлучује тај суд, сходно одредби члана 261. до 266. овог законика.

Да би о томе одлучио, суд правног лека мора имати захтев за накнаду трошкова. Стога у поступку по правним лековима, захтев за накнаду трошкова мора бити постављен у поднетом правном леку или одговору на жалбу у конкретном случају, или до окончања поступка по правном леку (седнице већа или претреса пред другостепеним судом).

Дакле, иако бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да ЗКП не прописује изричито временско ограничење за подносиоца да определи висину трошкова кривичног поступка, Врховни суд је на седници Кривичног одељења од 30.05.2025. године, заузео став да окривљени и бранилац захтев за накнаду трошкова треба да истакну до завршетка главног претреса, а захтев за накнаду трошкова који настану пред судом правног лека у правном леку или до завршетка јавне седнице или претреса, уколико су одржани.

Имајућу у виду наведено, правилно је правноснажним решењима захтев за накнаду трошкова које је окривљени имао у кривичном поступку одбијен као неоснован, а окривљеном досуђена накнада на име одговора на жалбу против првостепене пресуде, коју је истакао у захтеву за накнаду трошкова од 11.09.2025. године.

Како у конкретном случају бранилац окривљеног није истакао захтев за накнаду трошкова до завршетка главног претреса, односно није га истакао у завршној речи, а ни у жалбеном поступку, то самим тим, након овог процесног момента исти више није могао бити истакнут, с обзиром да суд после правноснажног окончања поступка не може одлучивати о обавези накнаде трошкова, сагласно одредби члана 262. ЗКП, па су супротни наводи браниоца окривљеног којима се истиче повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП од стране овога суда оцењени као неосновани.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Маша Денић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**